

Na Západe chcú búrať moderné kostoly: Sú ohavné, betónové, nikomu sa nepáčia, nikto do nich nechodí a treba ich udržiavať za veľké peniaze

27. augusta 2024 + Krátke správy

Obludné architektonické ohavnosti, ktoré pripomínajú socialistické domy odborov, zjazdové paláce strany či nefunkčné obchodné domy, to sú perly cirkevnej architektúry z druhej polovice 20. storočia. Vo svojej dobe propagandisticky vynášané do neba, ako žiarivý príklad modernej krásy a symbol toho, že Cirkev vie držať krok s moderným životom, sa teraz stávajú otravnou a ohavnou príťažou pre zmenšujúcu sa Cirkev v Európe.

Zdroj: flickr.com

Ukázkovým príkladom je Švajčiarsko. V Ženevskom kantóne bolo medzi rokmi 1950 až 1980 vybudovaných až 90 objektov, ktoré mali zasýtiť vtedy pokrokovými katolíckymi očakávaný nával veriacich, rozradostnených z „novej jari“ a „nových Turíc“. Portál *Riposte Catholique* píše, že len 15 z nich sa teší štátnej dotácii, ku ktorej sa zaviazal kantón po dohode s Cirkvou. Zvyšok nechce nikto financovať. Peniaze sú totiž potrebné na krásne kostoly v gotickom, renesančnom či barokovom štýle.

Portál uvádza, že Cirkev má ťažkosti s údržbou týchto kostolov, ktoré sú monumentálne (to ako dôkaz o opustení údajného cirkevného triumfalizmu po koncile?), predčasne schátrané a navyše, čo je vskutku pozoruhodné „nevhodné na dechristianizáciu“. V preklade to znamená, že sú také ohavné a natoľko nepripomínajú katolícky kostol, že ani satanistom, reštaurátorom, filmárom či iným perverzným zneuctovateľom sakrálnych priestorov nestoja za peniaze a námahu.

Už v roku 2018 sa katolícka Cirkev vo Švajčiarsku rozhodla asanovať Kostol sv. Jany de Chantal, ako píše portál *Riposte Catholique* „nevzhľadný betónový valec z roku 1968, ktorý bude konečne zbúraný v roku 2025, po siedmich rokoch sporov s kantónom“. Už v roku 2018 cirkevné štruktúry konštatovali, že je dlhodobo nepoužívaný.

Krásu zmieneného kostola si môžete pozrieť tu: <https://www.tdg.ch/leglise-sainte-jeanne-de-chantal-va-etre-demolie-217043361842>

Atmosféru budovania týchto architektonických oblúd opisuje Matthieu de la Corbière, riaditeľ *Inventárnej služby pre pamiatky, umenie a históriu v Ženeve*:

„V kontexte silného demografického rastu, spojeného najmä s usídľovaním veľkých komunít z južnej Európy a zamestnancami medzinárodných organizácií, **sa často stavali objemné budovy, aby sa zmestili veľké komunity veriacich** a vyhovovali rôznym potrebám vtedajších farností. Na niekoľkých miestach boli vybudované skutočné centrá, ktoré spájali miesta na bohoslužby, zasadacie miestnosti, domy, škôlky atď. Tieto nové potreby zároveň vyvolali veľkú architektonickú, umeleckú a technickú kreativitu.“

To nepochybne. Niekedy očividne až takú, že nevedia, kde skôr začať s búraním. Len ešte zabudol dodať, že celé fiasko tejto úžasnej „kreativity“ nespočíva len v chátraní betónu, ale predovšetkým v chátraní duší. Skratka, ten demografický rast aj tie komunity sa akosi kostolom veľkým oblúkom vyhýbajú. A ďalší kunsthistorický mudrlant, Dominique Pittet zase súdi, že betónové plody onej modernej kreativity „*nesplňajú súčasné ekologické normy*“.

V roku 2018, keď bolo ohlásené búranie kostola, publikoval miestny dominikán, zrejme pamätník „novej jari“ ako svojej mladosti a krásnych čias, oslavné sentencie na horu betónu, pri ktorých sa snáď nechtiac preriekol a priznal katastrofálnu situáciu v Cirkvi:

„Čo sa týka katedrál, bazilík alebo nepoužívaných kostolov, nech sú k nim verejné prostriedky alebo prostriedky občianskej spoločnosti milosrdné! **Tieto pamätníky si pamätajú kedysi veriacich ľudí**, ale aj anonymnú masu remeselníkov a robotníkov, ktorí ich postavili, niekedy aj s ohrozením života.

Ďalší dôvod, prečo si ich nechať. Tak ako nám brehy našich jazier a naše verejné záhrady umožňujú lapať po dychu, **tieto nádoby svetla, vytesané do kameňa alebo zaliate do betónu, môžu ponúknuť útočisko pokoja, meditácie a ticha stále početnejším ľuďom unaveným životom.**“

Uff, to sme sa ale posunuli a dopracovali od tej „novej jari“. Teraz bude stačiť otcom z Rádu kazateľov ku šťastiu pre ľudí sekulárne ticho a meditácia pre unavených. Nechceli však pôvodne náhodou spasiť duše?

Kostol Saint Marc d'Onex

zdroj: wikimedia commons

„Nehovorím tu o koncertoch a iných športových či kultúrnych vystúpeniach, dokonca ani o sprievodoch čínskych či japonských turistov. **Myslím len na naše deti a vnúčatá hladné po tichu a kráse.** Ak naozaj platí biblické príslovie: *Nielen chlebom žije človek,*“ dodáva tento dedič sv. Dominika a sv. Tomáša Akvinského.

Lenže tie deti a vnúčatá sú hladné predovšetkým po viere, po pravej katolíckej viere, nie po meditačnom tichu v betónovom bunkri. Teda samozrejme platí, že nielen chlebom je živý človek, ale aj to, že nie je duchovný chlieb ako duchovný chlieb. Duchovný chlieb, ktorý bol deťom a vnúčatám podávaný v rámci modernizácie, navyše v moderných betónových nádherách, im očividne neprirástol k srdcu. *Quod erat demonstrandum...*

V roku 2020 bol zbúraný kostol Saint Marc d'Onex z rokov 1968–1969 a namiesto neho dnes majú veriaci jednu miestnosť na prízemí 14-poschodovej biznis budovy, postavenej na uvoľnenom pozemku.

Zostáva ešte okolo 70 objektov...

BM

Zdroj: Riposte Catholique, sprievodný ilustračný obrazový fotomateriál, zdroj – flickr.com, wikimedia commons

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/na-zapade-chcu-burat-moderne-kostoly-su-ohavne-betonove-nikommu-sa-nepacia-nikto-do-nich-nechodi-a-treba-ich-udrziavat-za-velke-peniaze/>